

JESU VIDNESBYRD ER PROFETIENS AAND

NUMMER 2 | 15. JANUAR 1924 | 74. AARGANG

EN SAND OG LEVENDE TRO.

(Tale af Ældste *George Albert Smith* af de Tolvs Raad ved Generalkonferencen i Salt Lake City den 7. April 1923.)

Vi lever paa en Tid, da Menneskene løber hid og did paa Jorden, søgende næsten alt muligt undtagen Guds Ord, og de finder i Sandhed, hvad de søger. Det ser ud til, at Menneskeslægtens Hovedopgave for nærværende er at opdage noget nyt. Om det er opløftende eller ej, har mindre at sige, naar blot det er nyt. De foretager Eksperimenter af alle mulige Slags, og mange af disse virker tilbage paa dem paa en meget ufordelagtig Maade. Vor himmelske Fader ønsker, at hans Børn skal blive lykkelige. Han anbragte vore første Forældre paa denne Jord, som han havde beredt for dem og gjort meget skøn. Han fortalte dem, hvad de burde gøre for altid at kunne nyde disse Velsignelser, og sagde til dem, at dersom de vilde lytte til hans Formaninger, vilde de blive lykkelige her og lægge Grundvolden til evig Lyksalighed. Fra Tid til anden gentog han disse Formaninger gennem sine Tjenere, Profeterne. Lige siden vore første Forældre blev anbragt i Edens

Have, har onde Indflydelser været i Virksomhed, hvilke har lokket Menneskenes Tanker ind i Egenkærlighedens Vildnis og forledt dem til at tilfredsstille deres egne personlige Ønsker, uanset om de vilde være gavnlige for dem eller ej. Herren underviste vore første Forældre om Nødvendigheden af at have Tro paa Gud, og fra den Tid indtil nu har de, som havde Tro paa ham, erhvervet sig evige Velsignelser. De har haft Tilfredshed og Ro i Sindet og nydt en Fred, Lykke og Glæde, som de ikke kunde have erhvervet sig paa nogen anden Maade.

Vi underrettes om, at uden Tro kan vi ikke behage Gud. Den er Drivfjederen til al Handling, og Skrifterne indeholder mange Beviser paa Troens Kraft. Det var Noas Tro, der gjorde det muligt for ham at bygge Arken, og som Følge af hans Lydighed til Guds Befalinger blev han og hans Familie frelst, medens de, der manglede Tro, omkom i den store Vandflod. Det var formedelst Tro, at Lot og nogle af hans nærmeste blev bevarede, da Ild fra Himmelen fortærede Sodoma og Gomorra og ødelagde disse Byers Indbyggere, som ikke havde Tro.

Da Daniel vedblev at bede aabenlyst til Israels Gud, til Trods for den Befaling, der var bleven udstedt af hans Fjender i den Hensigt at faa ham ryddet af Vejen, blev han kastet i Løvekulen og opholdt sig i denne hele Natten. Han vidste, at hans himmelske Fader kunde beskytte ham, og hans Tillid var urokkelig. Den næste Morgen gik Kongen til Kulen og fandt Daniel i Live. Hans Tro havde gjort de vilde Dyr harmløse og skaffede ham Kongens Hengivenhed. De tre jødiske unge Mænd, der nægtede at tilbede det gyldne Afgudsbillede, som Nebukadnezar havde ladet opstille. blev kastede i en gloende Ovn, der var gjort syv Gange hedere end sædvanligt. De stolede paa den levende Gud, og deres Tro belønnedes med Bevarelsen af deres Liv. Ved Tro kaldte Profeten Elias Ild ned fra Himmelen, som fortærede hans Offer, og Kongen og Folket blev overbevist om, at Israels Gud var Herre og ikke

Baal. Det var ved Tro, at Jareds Broder og hans Tilhængere bevarede deres Fædres Sprog under Sprogforvirringen ved Babelstaarnet og blev bragte til det vestlige Fastland i den første Undervandsbaad, hvorom vi har nogen Beretning. Det var en lignende Tro, der satte Lehi i Stand til at bringe sin Familie over Havet og sætte deres Fødder paa dette Land, udvalgt fremfor alle andre Lande. Det var Tro, der satte Jesu Disciple i Stand til at udstaa de Forfølgelser, der ramte dem, og til Trods for Jødernes Modstand udbrede Evangeliet, som Frelseren havde givet til dem.

Det var formedelst Tro, at Joseph Smith gik ud i Skoven for at bede Gud om Visdom. Født og opdraget i et kristent Hjem, som han var, havde til Følge, at han var godt bekendt med Skriftens Ord. Han troede paa det Løfte, givet i Jakobs Brev, 1. Kapitel, 5. Vers: »Men dersom nogen af eder fattes Visdom, han bede derom til Gud, som give alle gerne uden Bebrejdelse, saa skal den gives ham.« I al Ydmyghed spurgte han derfor, hvilket af Kirkesamfundene han skulde forene sig med; og Svaret kom til ham, at han ikke skulde slutte sig til nogen af dem. Jeg tvivler ikke om, at han blev højligen forbavset over at erfare, at ingen af dem var rigtig. Uagtet han kun var en Yngling, blev det sagt til ham, at han vilde blive kaldet til at udføre et stort og vigtigt Arbejde, dersom han vilde leve et gudfrygtigt Liv. Denne højst vidunderlige Oplevelse var Resultatet af Tro. Himlene aabnedes for ham, og han saá Faderen og Sønnen og lyttede til deres Røst. Senere modtog han yderligere Undervisning og Vejledning, hvilket førte til Oprettelsen af Jesu Kristi Kirke af Sidste-Dages Hellige.

Menneskene i Almindelighed var ikke tilfredse med deres Kirkesamfunds Lærdomme, men fordi de manglede Tro, var de ikke i Stand til at finde Sandheden. Det var den unge Dreng, endnu ikke femten Aar gammel, boende i en ubekendt Landsby, der tog vor himmelske Faders Løfte bogstaveligt og blev det første menneskelige Væsen i flere Aarhundreder, som

ved Selvsyn fik Faderens og Sønnens Udseende at vide. Ved Tro blev Joseph Smith i Stand til at bringe Mormons Bog frem, oversætte denne fra et ældgammelt Sprog, formedelst Guds Gave og Kraft. Ved Tro blev han i Stand til at samtale med himmelske Væsener og modstaa Fristerens snedige Angreb. Vejledt af Herren organiserede han Kirken med Apostle og Profeter; den samme Organisation, som fandtes i vor Frelsers Dage. Af Johannes den Døber modtog han det aaronske Præstedommce, og Peter, Jakob og Johannes meddelte ham det højere eller melchizedekske Præstedomme, der gav ham Fuldmagt til at udføre alle Ordinancer i Jesu Kristi Kirke.

Det var formedelst Tro, at de Mænd, der anerkendte ham som deres Leder, var i Stand til at taale Verdens Forfølgelser og Spot. De blev drevne fra Sted til Sted, blev forfulgte og mishandlede, men mange af dem holdt ud til det sidste. De vidste, at Gud levede, og at hans almægtige Arm vilde beskærme dem. Uagtet de var faa i Antal i de Egne, hvor de boede, saa vidste de, at Kraften fra Himmelen vilde værne om dem, dersom de udførte deres Part; og at den onde Magt ikke kunde standse Kirkens Fremgang, idet Gud igen havde oprettet den paa Jorden, for at hans Børn kunde blive frelst.

Det var ofte vanskeligt at overvinde de Fristelser, der omgav dem, men ved Tro paa Gud og Ønsket om at gøre hans Villie, var de i Stand til at holde ud. Allerede ved Kirkens første Begyndelse blev trofaste Missionærer sendt ud til Jordens Nationer for at sige til Menneskene: Omvender eder, thi Himmeriges Rige er nær. Behold alle de Dyder, som nu er eders, alt det gode, I nu besidder, men lad os dele med eder den Sandhed, som er bleven aabenbaret paany fra Himmelen, at den Tro og Overbevisning, som I nu besidder, maa blive forøget og gjort større. Siden da har mange Tusinde af Herrens Tjenere rejst hid og did i Verden og proklameret Sandheden af Jesu Kristi Evangelium, det virkelige Fredens Evangelium, det eneste Middel mod Samfundslivets Sygdomme, om Verden blot vidste det.

I det sidste Aarhundrede har Israels Indsamling været i fuld Gang. Folk er komne til Zion fra alle Verdens Hjorner. Esaias' Profeti er opfyldt, Herrens Hus's Bjerg er grundfæstet oven paa Bjergene og ophojet over Hojene, og Folkeslagene strommer til det. Mænd, Kvinder og Børn, ofte i stor Fattigdom, har været villige til at forlade deres Hjemland og deres Kære, har sejlet over Havet og de store Sletter under Forvisningen om, at de var i Himmelens og Jordens Herres Varetægt. Tusinder af Guds Sønner og Døtre hæver i Dag deres Rost i Taksigelse og Pris for den Tro, der besjælede deres Forfædre, som vovede at »soge forst Guds Rige og hans Retfærdighed«, med Overbevisningen om, at alle andre Ting skulde tillægges dem.

Vi lever i en forunderlig Tid, thi den Tro, der er nodvendig til Frelse, mangler hos de fleste af Menneskenes Born. I denne Konference har vi hørt sige, at omtrent Halvdelen af Præsterne i en af New Yorks store Kirker ikke var sikre paa Jesu Kristi Guddommelighed. Hvad er det, de mangler? Det er den Forvisning, som ejes af den sande Kirkes Medlemmer, og som kommer ved at tjene Herren. Det er det Vidnesbyrd, som de forkaster, hvilket tilbydes dem uden Penge af Mænd, kaldede af Gud til at undervise Menneskene om Herrens lovede Velsignelser til dem, der eje en sand og levende Tro. Med hvilken Glæde burde vi ikke fortsætte vore Bestræbelser paa at udfore de Pligter, der paahviler os. Alle Sidste-Dages Hellige burde bøje sig for Herren Morgen og Aften og af deres ganske Hjerte udtrykke deres Tak til deres himmelske Fader.

Jeg haaber, at de, som har modtaget denne vidunderlige Troens Gave, lever saaledes, at de kan beholde den. Dersom nogen mangler Tro, er det fordi de ikke har holdt Herrens Bud. De, der ikke komme Hviledagen i Hu og holder den hellig, mishager Herren. Nogle synes at mene, at naar de har overværet religiøse Moder eller deltaget i Gudstjenesten om Søndagen, kan de benytte Resten af Dagen til Boldspil, Biografteatre eller Forlystelser af forskellig Slags og dog ved-

blive at nyde Herrens Velsignelser. Jeg siger eder, at dersom Kirkens Medlemmer vedbliver at gøre saadanne Ting, vil de tabe Troen, og Guds Aand vil forlade dem. Lad os undervise vore Børn om Jesu Kristi Evangelium og ikke overlade denne Pligt alene til Søndagsskolen. Lad os ved Hjemmets Arne forklare dem Skadeligheden af de Ting, som vor himmelske Fader har forbudt, og vis dem Velsignelsen ved at leve et rent Liv. Lad os opføre os saaledes, at de i os kan se Fordelen ved at leve efter Jesu Kristi Evangelium. Lad vort Hjem være Samlingsstedet for Familien, som Gud har velsignet os med, og vi kan gøre Hjemmet helligt for vore Kære ved at forene os med dem under guddommelig Indflydelse.

Dette er vor Faders Værk. Han har altid ønsket at frelse alle sine Børn og tilbyder alle Jesu Kristi Evangelium uden Penge og uden Betaling. Hvor taknemmelige vi burde være over at have hørt den gode Hyrdes Stemme. Vi har været i Stand til at forstaa Budskabet og er blevne meddelagtige i Velsignelserne.

Under mine Besøg til Missionerne har jeg glædet mig over eders Sønners og Døtres Virksomhed og over Troens Forøgelse hos dem som Følge af Lydighed til Gud. Det er vor himmelske Fader velbehageligt at se os beskæftiget med hæderligt Arbejde, hvorved vi erhverver os Livets Nødvendigheder. Sommetider rammes vi af Uheld, og vi stilles Ansigt til Ansigt med vor Magtesløshed uden guddommelig Hjælp, men dersom vi vil ydmyge os selv og stole paa Herren, da vil han ikke forsage os. Ydmyghedens Vej er altid den sikreste Vej for Kirkens Medlemmer.

Mænd, vær gode mod eders Hustruer; og Hustruer, vær gode mod eders Mænd; Forældre, hold af eders Børn og værn om dem paa alle Maader. Børn, ær eders Fader og Moder, at eders Dage maa blive mange i Landet, som Herren eders Gud giver eder. Lad os tilkendegive vor Taknemmelighed mod vor himmelske Fader for de mange Velsignelser, han skænker os, ved at leve et retskaffent Liv. Vi vil blive fristede, men lad

os bekæmpe Mørkets snedige Angreb og undgaa de Vaner og Tilbøjeligheder, der fører bort fra den rette Vej. Lad os stride mod det onde med al vor Magt og forny vor Beslutning om at være Guds værdige Sønner og Døtre; lad os bede for og bistaa dem, som Herren har kaldet til at præsidere over os; lad os vise Verden et Eksempel paa Retfærdighed, der vil prædike Evangeliet paa en Maade, som det aldrig før har været prædiket. Dette er vor Mission og er i Sandhed et Privilegium, som vi burde skatte. Vi kan leve saaledes, at vor Tro kan helbrede de Syge og standse Pestens Hærgen, naar den trænger ind i vor Midte. Vi burde vedblivende bede for alle vor Faders Børn, at de maa omvende sig fra deres vildfarne Veje. Vi bør erindre de trofaste Hellige, adspredte blandt Nationerne, og anraabe Herren for dem, at Vejen maa blive aabnet, saa at de kan blive indsamlede, før den store og forfærdelige Herrens Dag kommer, da Jorden vil blive hjemsogt med Plager. Med andre Ord, lad os være virkelige Herrens Tjenere, gøre vor Pligt i alle Henseender, saa at vi kan modtage de Velsignelser, som han har lovet til de trofaste, og at dette maa ske, er min ydmyge Bøn i Jesu Kristi Navn. Amen.

STRØTANKER.

Præsten lever af vore Synder, Doktoren af vore Sygdomme og Juristen af vore Ulykker. *Walter Scott.*

Du er ligesaa »god« som enhver anden, indtil du forestiller dig at være bedre, for saa bliver du værre.

Aldrig af Bøger og malede Blade
Kan du begribe den store Natur.
Fuglen maa høres i Skov, under Blade,
Mat er dens Sang, naar den fængsles i Bur.

Poul Møller.

ÆRLIGHED

—

»Al anden Kundskab er skadelig for den, der ikke er ærlig og god,« siger Filosofen. Ærlighed og Redelighed er Karakteregenskaber, der ligesom Propellerne i en Flyvemaskine er Midlet, ved Hjælp af hvilket Sjælen hæver sig op mod Himmelen. Uden Ærlighed, uden Oprigtighed og Sandhed vil ingen kunne styre mod de himmelske Boliger eller nogensinde opnaa Salighed, selv om Velstand, rige Evner og forbløffende Kundskaber sætter denne samme Sjæl i Stand til at vise en glimrende Kraftudfoldelse og til at blænde med sin store Pragt og overlegne Snildhed. Trods alt dette vil han kun flyve orkesløst omkring uden at komme Maalet nærmere, thi et Menneske uden Ærlighed er lig en Flyver uden Propeller eller et Skib uden Ror. Og der er altfor mange Mennesker paa Livets store Hav uden Ror.

»Ærlighed er en Dyd i Tænkemaade, Redelighed i Handel og Omgang,« siger Sporon. Redelighed er en Følge af Ærlighed; Mangel af Ærlighed er en afskyelig Last; men Mangel af Redelighed er en strafbar Forbrydelse. Et Menneske, der ikke har været uredelig eller uhæderlig, kan derfor godt være uærlig. Uredeligheden er Uærligheden sat i Virksomhed. I denne Forbindelse tænkes nærmest paa Pengesager og timelige Ting, thi i Samfundslivet, i Menneskers Omgang med hverandre, spiller Ærligheden en saa stor Rolle, at Samfundet, ved Hjælp af strenge Love og haarde Straffe, ligesom tvinger den Uærlige til at være redelig. Men den, der er redelig af Frygt for Straf, eller fordi det betaler sig, er ikke derfor ærlig.

Ærlighed er rodfæstet i selve Samfundslivets Grundvold, og den, der i sig selv er ærlig, kan aldrig være uredelig eller uhæderlig. Naar et Menneske er ærlig, er han det, fordi det er hans Natur at være det. Han holder Landets Love, ikke af Frygt for Straf, men fordi det er naturligt for ham at gøre det; han er ærlig overfor sine Medmennesker, sine Arbejdere

og Handlende, fordi det ikke vilde falde ham ind at være anderledes. Han betaler sin Gæld og respekterer andres Rettigheder og Privilegier.

Hvorledes kan nogen sige, at han elsker Gud, naar han ikke elsker sin Næste, siger Skriften. Og hvorledes kan nogen sige, at han er ærlig mod Gud, naar han ikke er det mod sin Næste? Eller kan et Menneske være ærlig mod Gud, naar han er uærlig mod sin Næste? Hvis Menneskene var ærlige mod Gud, vilde det saa være nodvendigt at tvinge dem til Ærlighed i deres Omgang med hverandre ved Hjælp af Lov, Dom og Straffeanstalter? Disse kan ikke gore Menneskene ærlige overfor Gud, thi Gud dommer ikke efter det udvortes, men efter det, der bor i Hjertet.

En Herre roste sig af at have »tjent« til en Sporvognsbillet ved at tage et paa Sædet liggende Kontrolmærke i Haanden saaledes, at Konduktoren troede, at han havde betalt. Var han ærlig overfor Gud? Hvis han var ærlig af Naturen eller i sit Hjerte, kunde han saa være uærlig selv i Smaating? Og dersom en Person i Hjertet er uærlig, da vil Kundskab og Uddannelse skade ham, idet han derved bliver i Stand til at være uærlig uden at komme i Konflikt med Lovene — være uærlig overfor Gud, men tilsyneladende redelig overfor sine Medmennesker.

Jesus Kristus ynkedes inderligt over Menneskenes Stilling; ikke over deres Fattigdom eller Rigdom, ikke over deres Uvidenhed eller deres Vildfarelser, men over deres Hjerters Uærlighed. De bekendte sig til ham og fulgte ham, ikke for at modtage Livets Ord, men for Brodets og Fiskenes Skyld. Derfor sagde han til dem: »Dersom I elske mig, da holde I mine Bud.« Hvor disse Ord maa have ramt mangen uærlig Sjæl, der nok vilde med til Gæstebudet, men ikke rense sit Hjerte eller ifore sig Bryllupsklædningen. Og hvor disse Ord rammer saadanne Sjæle i Dag, rammer alle disse Mennesker, der bekende Kristus, der siger, at de elsker ham, at de tror paa ham, men foragter og forkaster hans Bud; som af Frygt

for Mennesker, af personlige Hensyn og for Nemheds Skyld ryster tvivlende og afværgende paa Hovedet, naar Sandhedens Budskab lyder i deres Øren, og Guds Aand vidner i deres Hjerte, at det er Herrens Ord. De er ikke blot uærlige mod Gud og imod deres Omgivelser, men imod dem selv, imod deres eget bedre Vidende. Og det er denne deres Sjæls Tilstand, denne Mangel paa Ærlighed, Sandhed og Oprigtighed i deres eget Indre, der vil dømme dem paa den yderste Dag.

Dersom vi har sluttet Pagt med Gud og tilhører hans Kirke og Rige, og vi har været ærlige i Udførelsen af dette, da vil vi holde hans Bud, gøre hans Villie og tjene ham, og da vil vi blive frelste og ophøjede, ikke fordi vi holdt Budene, men fordi vi i Sandhed troede paa Kristus og var ærlige i denne Tro. *J. S. H.*

EFTER DØDEN — HVAD?

(Af *D. O. M.* i »Mill. Star«.)

—

»Vi véd, at Sjælen lever efter Døden«. Denne Udtalelse tillægges Hr. Thomas A. Edison, den berømte Opfinder, da han overværede afdøde Præsident Warring G. Hardings Begravelse i Marion, Ohio, og fremsatte sine Meninger vedrørende Udødeligheden. Hovedpunkterne i hans Bemærkninger om Livet efter Døden var ifølge Dagbladenes Rapporter som følger:

»Efter Døden tager Sjælen Flugten, men i hvad Form og paa hvad Maade vides ikke. Vi véd, at Sjælen lever efter Døden. Det har ikke været mig muligt videnskabeligt at konstatere Livets Fortsættelse hinsides Graven, og jeg kan ikke bestemt sige, at Mennesker, vor elskede Præsident Harding indbefattet, lever efter Døden.

Der er en styrende Haand over Mennesker og Ting — et højeste Væsen, der holder Øje med Verdens Skæbne. Jeg har Tro paa et højeste Væsen, og alle mine Tanker beskæftiger

sig med Livet efter Døden — hvor Sjælen gaar hen, hvad Form den har, og hvad Forhold den staar i til de Efterlevende.

Jeg er overbevist om, at Legemet er sammensat af Enheder, der er intelligente. Naar man skær sig i Fingeren, da tror jeg, at det er disse Enheders Intelligens, der helbreder Saaret. Naar man er syg, er det disse Enheders Intelligens, der tilvejebringer Helbredelse.

Vi véd, at der er levende Celler i Legemet saa uendelig smaa, at Mikroskopet aldeles ikke kan opdage dem. Den Enhed, der giver Liv og Bevægelse til et Menneske-Legeme, er endnu finere og ligger uendeligt langt udenfor vore fineste videnskabelige Instrumenters Rækkevidde. Naar denne Enhed forlader Legemet, er dette lig et Skib uden Ror — forladt, ubevægeligt, dødt. Det er blot Jord, som alle ortodokse Kristne tror.

Jeg tror endnu paa Religionen, som vor Herre og Mester lærte.«

Det har været sagt, at det er umuligt at finde Gud med Mikroskopet; og Edison, Elektricitetens Heksemester, vil uden Tvivl møde de samme Vanskeligheder under sine Forsøg paa at finde Sjælen med videnskabelige Instrumenter. I hans ærlige Søgen stræber han imidlertid blot efter at finde et Svar paa de Spørgsmaal, som ethvert intelligent Menneske fremsætter: »Er der et Liv efter Døden? Hvor gaar Aanden hen? Hvad Form paatager den sig, og i hvad Forhold staar den til de Tilbageværende?«

Det er maaske umuligt at finde Svar til disse Spørgsmaal ved Hjælp af videnskabelige Eksperimenter; og i Forsøget paa at besvare dem, staar Forstanden somme Tider stille. Men deraf følger ikke, at Svarene ikke kan findes.

For at lære Gud at kende og faa Vished om Livet efter Døden maa vi vende os til højere Kilder end de, hvortil Menneskets egen Visdom kan bringe ham. Der maa en Gud til for at aabenbare Gud. En Udødelig maa aabenbare Udødelighed.

Denne Aabenbaring finder vi imidlertid i Kristi Evangelium ved Hjælp af Troens vejledende Lys.

Hr. Edison siger, at han endnu tror paa den Religion, som vor Herre og Mester lærte. Denne vor Mesters Religion giver tydelige Svar paa de stedse forekommende Spørgsmaal, der nu synes at være Gaader, ikke alene for den berømte Opfinder, men for Flertallet af Menneskene.

»Er der Liv efter Døden?« »Ja,« sagde Mesteren. »Jeg er Opstandelsen og Livet; hver den, som tror paa mig, om han end dør, skal han dog leve.«

»Timen er kommen, paa hvilken alle de, som ere i Gravene, skulle høre hans Røst, og de skulle gaa frem, de, som have gjort det Gode, til Livets Opstandelse, men de, som have gjort det Onde, til Dommens Opstandelse.«

»Hvor gaar Aanden hen?« Den gaar til det Sted, for hvilket den er bedst egnet, og hvortil den har gjort sig fortjent. Det er derfor enhvers Pligt at berede sig for de højeste og helligste Steder.

»Jeg gaar bort for at berede eder Sted,« sagde Frelseren. »for at, hvor jeg er, der skulle ogsaa I være.«

»Og alle Folkeslagene skulle samles foran ham, og han skal skille dem fra hverandre, ligesom Hyrden skiller Faarene fra Bukkene. Og han skal stille Faarene ved sin højre Side og Bukkene ved den venstre. Da skal Kongen sige til dem ved sin højre Side: Kommer hid, I min Faders velsignede, arver det Rige, som har været eder beredt fra Verdens Grundlæggelse. . . .

Da skal han ogsaa sige til dem ved den venstre Side: Gaa bort fra mig, I forbandede, til den evige Ild, som er beredt Djævelen og hans Engle. . . . Og disse skulle gaa bort til evig Straf, men de Retfærdige til evigt Liv.«

»Hvilken Form bliver Aanden ifort?« Personligheden fortsættes efter Døden, og alle kender hverandre der, som de kendte hverandre her. Ifølge Evangeliet har Indvaanerne af Aandernes Verden Fornuft og Tænkeevne, kan lytte til andre

Intelligenser, som taler til dem, og kan, som det skulde synes, modtage eller forkaste efter eget Tykke. Til alle, der betragter Bibelen som indeholdende Mesterens Lære, er dette Sporgsmaa besvaret i Beretningen om Jesu Tilsynekomst efter Opstandelsen. »Ror ikke ved mig,« sagde han, »thi jeg er endnu ikke opfaren til min Fader; men gaa til mine Brodre og sig dem: jeg farer op til min Fader og eders Fader og til min Gud og eders Gud.« Hvor havde da hans Aand været i den Tid, da hans Legeme laa i Graven. Han gik i Aanden og »prædikede for Aanderne, som var i Forvaring, som fordum vare genstridige, dengang Guds Langmodighed ventede i Noahs Dage, medens Arken byggedes, i hvilken faa, nemlig otte, Sjæle blev frelste igennem Vand.«

»I hvad Forhold staar Aanderne til de Efterlevende?« Medens Svaret paa dette Sporgsmaal ikke er fuldt saa tydeligt, saa er der dog aabenbaret tilstrækkeligt til at overbevise os om, 1) at hedengangne Aander er interesserede i vor Velfærd, og 2) at de kan meddele sig til Mennesker i Kødet. Paa Forklarelsens Bjerg viste Moses og Elias sig og talte med Jesus.

Da Disciplene var forsamlede i Jerusalem og havde lukket Dorene til Værelset af Frygt for Joderne, »kom Jesus og stod midt iblandt dem, og han siger til dem: »Fred være med Eder.« Pauli Vidnesbyrd om Kristi Tilkendegivelse for sig, da han var paa Vej til Damaskus, indeholder ogsaa et bestemt Svar paa dette tilsyneladende vanskelige Sporgsmaal. Dersom Jesus beholdt sin Personlighed og kunde meddele sig til Mennesker, efter at han var korsfæstet, er det saa ikke rimeligt at formode, at ethvert Menneske, fodt af en Kvinde, som han var, kan have det samme Privilegium? Dersom det indvendes, at Kristus var Gud og hans Liv derfor anderledes end almindelige Menneskers, da har vi endnu i Skriften Beretningen om Moses' og Elias' Tilsynekomst, hvilke kun var almindelige Mennesker, da de levede i Kødet; ligeledes i denne Uddeling har Peter, Jakob og Johannes og Johannes

Døberen gæstet Jorden og meddelt Præstedømmet til Profeten Joseph.

Medens intet Teleskop er tilstrækkeligt kraftigt til at opdage Guds Bolig, og intet Mikroskop tilstrækkeligt fintmærkende til at aabenbare Menneskets aandelige Enhed, saa vil det ses, at den herlige Sandhed staar aabenbaret i »vor Herres og Mesters Religion«, at Gud lever, at han er vor Fader, og at Menneskene, hans Sønner og Døtre, er ligesaa evige som han; at de hedengangne Aander beholder deres Personlighed, Intelligens og Kærlighed og tager Bolig paa de Steder, for hvilke de har beredt sig, medens de levede paa Jorden, og bibeholder kun saa megen Interesse i jordiske Affærer, som Meddelagtigheden i den store, evige Plan nødvendiggør, og at Meddelelser til Mennesker i Kødet er mulige enten gennem den Helligaand eller ved direkte Tilkendegivelse, som da Frelseren selv viste sig.

Bestræbelser paa at konstatere disse Sandheder gennem de fysiske Sanser er meget rosværdige. Medens hæderlige og dygtige Mænd anvender deres Tid paa saadanne Forsøg, kan vi imidlertid være forvisset om, at Stjernerne kan fordunkle, og Solen selv formørkes af Ælde, samt hele Naturen smuldre hen; men Mennesket skal blomstre i evig, udødelig Ungdom, uberørt af Elementernes Krige, Stoffets Opløsning og Verdenernes Sammenstyrtning.

OVERVIND DE SMAA FRISTELSER.

Fristelsen til at begaa store Synder kommer sjældent uventet. Lejligheden til at begaa en stor Synd er ikke en Fristelse, undtagen vi har banet Vejen for den ved gentagne Gange at give efter for mindre Synder og Forseelser. Retfærdige og pligtopfyldende Mennesker bliver ikke pludseligt revet omkuld af en overvældende og uimodstaaelig Fristelse. Dette kan synes at være Tilfældet for udenforstaaende, men det er

kun fordi, at det Menneske, der saaledes faldt, for andre med Held har kunnet skjule sin vedvarende og tiltagende Efterladenhed, hvilken han selv hele Tiden har været sig bevidst. Derfor behøver vi ikke nær saa meget at frygte for de store Synder som for de smaa, og vi behøver ikke i Dag at forskrækkes over den Mængde af Fristelser, der muligvis ligger i vor Vej forude. »Overvind Dagens Fristelser eftersom de kommer« er et godt Raad. Og dersom de synes ubetydelige og smaa, er Kampen mod dem saa meget des haardere. Synd kan ikke faa Overhaand over et Menneske paa anden Maade end ved at begynde med Forsyndelser eller Fejltrin saa smaa, at deres Lidenhed faar ham til at glemme sin Aarvaagenhed og gør det lettere at falde for en lidt større Synd. Og naar han ved en lang Række af saadanne smaa Synder har svækket Modstandskraften, da kommer den store Fristelse, der gør det af med ham. Et Menneske, der opfylder sine Pligter, lever sin Religion og dagligt modarbejder og bekæmper Synden, *kan* ikke falde.

STRØTANKER.

En Herre, der har været Læge, Præst og Sagfører, erklærer, at Resultatet af hans Erfaringer har været, at Mennesker i Almindelighed vil anvende flere Penge til Sagsanlæg imod hverandre, end de vil bruge til enten at frelse deres eget Legeme eller deres Sjæl.

Sig ikke, at Verden bliver daarligere, naar du ikke selv gør noget for at gøre den bedre.

Dagens store Glødelampe, anbragt paa Himmelen, er det bedste og billigste Lys i Verden. En klog Mand vil foretrække dette for ethvert andet Lys, men Daaren vil sove, medens Morgensolen skinner, og tænde en Lampe, naar den gaar ned.

Orson Pratt.

FREMAD, HERRENS STRIDSMÆND!

Mel.: »Onward, Christian Soldiers«.
(217, Deseret Songs.)

Fremad, Herrens Stridsmænd; ud til Kamp og Sejr!
Jesu Kors og Fane er i eders Lejr.
Kristus selv, vor Herre, først mod Fjenden gaar,
Israels Kæmper trofast om hans Banner staar.
Kor:
Fremad, Herrens Stridsmænd; ud til Kamp og Sejr!
Jesu Kors og Fane er i eders Lejr.

Naar Basunen lyder, flygter Mørkets Hær;
Derfor, Zions Kæmper, kun frimodig vær;
Helveds Grundvold ryster ved vort Frydeskrig,
Højlydt lad os synge til vor Herres Pris.

Lig en mægtig Styrke frem Guds Kirke gaar,
Andagtsfuldt vi følger i vor Herres Spor.
Vi er ikke delte, alle er som ét —
Samme Tro og Lære, samme Haab og Ret.

Kom da, Folkeskarer, slutter med os Trop,
Glad lad Sangen lyde frit mod Himlen op.
Med opløftet Pande gaar vi frejdigt frem,
Til vor Mester byder os at komme hjem.

J. S. H.

INDHOLD:

Udgivet og forlagt af JOHN S. HANSEN, Korsgade 11, Kbhvn. N.
Trykt hos F. E. Bording (V. Petersen)